

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ЗВАНИ, ИЗБРАНИ И ВЕРНИ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти.....	3
1. Видението с Господната Войска.....	9
2. Видението с Печата на Званите	14
3. Видението с Печата на Избраните	22
4. Видението с Печата на Верните.....	32

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Преди да те въведа в съдържанието на тази книга аз искам да ти кажа, че причината за нейното написване е в огромната духовна нищета, легнала като черна пелена над църкви и вярващи. Християните не просто не познават своя Спасител и Господ. Те дори не правят стъпки, за да Го познаят. Те дори не знаят, че в духовния свят вече изтичат последните месеци и години преди завръщането на нашия Господ. Те дори не знаят, че Святият Дух днес е пълен с такава Благодат и Милост от Отца, че за всеки, който призовава Името на Исус, е настъпил най-важният прелом. Преломът, с който да умрем за света и да оживеем за Небесното Царство. Преломът, който изисква не просто мобилизация, но съвършеното ни пречупване и покоряване пред Божията Воля.

Когато Господ дойде с Духа Си към сърцето ми, за да ми даде пророчески взор върху дълбоките Божии тайни върху Званието, Избора и Верността, аз неволно направих паралел с тази ситуация, при която човек иска да излезе от границите на държавата, но няма паспорт, с който да се легитимира. Така разбрах, че ако на светския човек му е нужен паспорт, за да се легализира пред света, то на християнинът му е нужен друг паспорт, с който да стане явен за Небето. В единия паспорт ти ще видиш печатите на Кесаря, сиреч - на светската власт, но в другия паспорт Сам Бог ще подпечата с Духа Си твоята валидност за Небесното Царство. И ако на границите на светската държава непременно има една митница, която не допуска преминаването на човеци с нередовни документи, то нима мислиш, че Божието Царство би останало без стражи, които да бдят и не допуснат в Небето никой, който няма Небесен паспорт?

Най-малкото - спомни си притчата на Исус, защото в нея Спасителят ясно каза, че петте неразумни девиси ще дойдат при вратата и ще викат на Господ да им отвори. Но Той просто ще им каже:

“Истината ви казвам: Не ви познавам...”

Когато Исус казва за нещо, че е Истина, то тогава Божиите думи струват повече от човешките. Нещо повече - именно човешката нагласа и представа за Небесното Царство на Исус ще се окаже онази коварна

измама и скрита лъжа, която в умовете на плътските и светските човеци е изградила високи крепости на себеправедност и религиозно самочувствие. Аз от дълго време вече съм престанал да търся одобрението и съгласието на подобни хора и не довеждам знанието за Божиите намерения до такива. Защото те всякога ще имат готовите си доктринални отговори според теологическата закваска, от която са уловени.

Каж ми тогава - има ли смисъл да говориш на човеци, които са убедени, че са по-просветени от теб? Има ли смисъл да отваряш очите на хора, които твърдят, че виждат?

Разбира се, че няма!

Ето затова отново ти казвам, че словото в тази книга не е за всички. То няма да се приеме от всички по една най-простичка причина. Причината, че Небесното Царство не е създадено за всички. И нека тази истина да не те отчайва, но още повече да те одързости, за да грабнеш Венеца на Правдата. Защото наистина няма сила, която да превъзмогне над Божия Свят Дух и да Му попречи да утвърди и подпечата Небесните жители. Няма сила, която да отвърне Бог от намеренията и мислите на Сърцето Му. Защото Словото казва за нашия Творец нещо прекрасно:

“Господ осуетява намеренията на народите; прави безполезни мислите на племената. Намеренията на Господа стоят твърди до века, мислите на Сърцето Му из род в род...”¹

Както сам се убеждаваш, Бог не благоволи в намеренията на народите, нито пък благославя мислите на племената. Защото има нещо, което стои над народите и племената. И това са Божиите намерения и мисли за едно племе и за един народ. Племето от Сион и народът, на който Исус е Господ! Племето, което е избрано да живее в Небесния Ерусалим и народът, който е записан в Божията Книга за Вечен Живот.

Ето за това племе и за този народ ще говоря в тази книга. Защото, ако по плът никак не се различават от останалите племена и народи, племето на Сион и народът на Бога имат нещо по дух, което другите нямат. И това са печатите на Небесното Царство.

¹ (Псалом 33:10-11)

Когато получих потвърждение в сърцето си, че ще пиша книга за печатите на Небесното Царство, аз бях необикновено развълнуван. Сърцето ми трептеше толкова силно, колкото на откривател, пред чиито очи се разкриват очертанията на нов свят, който никой преди това не е виждал. И въпреки, че стотици и хиляди Божии чедата са вкушали и виждали благостите на Небесния Сион, пак аз смея да твърдя, че той е останал скрит за мнозина други. Защото Небесният опит не е като земния опит. И скритото не е като откритото. Именно затова Исус докосна сърцето ми и към мен дойдоха думите Му. Ето какво ми каза Той:

“Още малко и Аз ще ви събера при Себе Си. Още малко и Светлината на Сион ще стане по-явна и от светлината на слънцето. Но в това малко време Духът Ми има да извърши много работа. Защото много от чедата на Сион са заспали и трябва да се събудят. И когато се събудят - да извършат делата, за които са посочени от Отца Ми. А ти знаеш ли кои са съвършените дела, с които днес е натоварен Святият Дух?”

“Господи мой! Би трябвало съвършените дела на Святият Дух да са онези, които ще ни дадат Небесното съвършенство. Защото Твоите Апостоли писаха, че сме призвани да станем участници на божественото естество. А в техните послания се казва и това, че от Бога идва всяко дадено добро, но и всеки съвършен дар...”

“Знай тогава, че днес е времето за съвършените дарове. Днес е времето, когато Небесният Баща изпраща даровете на Сион до Моята Невяста. Днес е времето, когато тя ще се облече със светлия и чист висон. Днес е времето, когато всеки буден ще осъзнае, че пътят от земята до Небето е път на откъсване от земното и докосване до Небесното. Защото, без всякакво съмнение, на земята има хиляди църкви. Но в Небето тя е само една. На земята има хиляди пастири. Но в Небето Той е Един. На земята има хиляди учители. Но на Небето Той е само Един. На земята има хиляди пътища. Но Пътят до Сион е Един. И за да разбереш всичко това погледни към часовника, който ще ти покажа...”

След думите на Исус пред очите ми се появи огромен пясъчен часовник. Горната част на часовника докосваше Небесните селения на Святия Дух, а долната част беше в земните места. И за разлика от всички други пясъчни часовници, които бях виждал, при този нещата бяха обратно сложени. При всички други часовници пясъкът беше в горната им част и зрънцата му се стичаха през мъничкия улей надолу. А при този огромен Небесен часовник пясъкът беше отдолу и противно на земната гравитация зрънцата му се стичаха нагоре. И когато някое зрънце преминаваше през твърде тесния улей, ставаше така, щото то заблестяваше като малка звезда, която ставаше част от Небесните селения на Святия Дух. Всичко във видението с този часовник беше прекрасно и изумително. Защото в него си давах срещата както Божието Време, така и Божието Спасение. Затова Господ ми каза:

“Искам да запомниш това видение. Защото тук Аз ти показвам не просто Спасението, но онези белези, за които предупредих всички ви. А ти продължи да гледаш часовника, понеже сега ще започне реализацията на самите белези...”

Отново гледах огромния пясъчен часовник и забелязах, че в долната му част, сиреч там, откъдето се влизаше в Спасението, се появи тъмен вятър. Този вятър започна да духа върху пясъчните зрънца, тъй че много от тях започнаха да падат надолу, към самата земя, от която бяха взети. Тогава видях други зрънца, които ставаха толкова по-бели, колкото по-черни ставаха другите зрънца край тях. Докато черните все така падаха надолу, белите се издигнаха нагоре с такава сила и мощ, че изпревариха стотици хиляди други зрънца край тях и категорично влязоха през стеснения отвор на часовника. Така, в самото видение, нещата придобиха съвсем точни очертания и признаци. Пясъчните зрънца се разделиха на три групи:

Бели - които бяха най-малко и стояха в най-горния край на часовника.

Сиви - които бяха под белите и се ронеха от черния вятър.

Черни - които бяха паднали от часовника и буквално се смесваха със земната пръст.

А Господ отново ми каза:

“Виж сега внимателно, че от активността на тъмния вятър върху зрънцата започна да действа земната гравитация. И онези зрънца, при които земното се оказа по-силно от Небесното, просто паднаха на земята. И така станаха черни като земята, която ги облада със силата си. Виж и сивите. Те, за разлика от черните, продължиха да се задържат в Божия часовник. Но тяхното задържане беше само от изповеди, че са Небесни, а не от делата на Божията Сила вътре в тях. Виж, най-сетне, белите зрънца. Това са всички онези, за които Небето е по-скъпо от земята. Те нито за миг не се подадоха на земната гравитация и когато вятърът на тъмнината задуха против тях, те още повече се влюбиха в Сион и се приближиха до стеснения отвор на Спасението. Затова виж как ще продължи видението...”

След чудните думи на Господ, които напълно ми обясняваха ставащото при този часовник, аз отново гледах към него. А очите ми забелязаха, че с часовника се случваше знамение. Защото белите зрънца твърде бързо намаляха, понеже преминаваха през стеснения отвор. И така дойде миг, когато и последното бяло зрънце премина през отвора...

Точно в този момент от самия часовник се вдигна всичката Господна Светлина, а заедно с нея се вдигнаха и спасените. А над часовника се появи тъмен облак, от чиито вътрешности се заизсипваха в самия часовник стотици хиляди и милиони демони. Те бяха като тъмен пясък, наливан от могъща ръка. И този тъмен пясък обърна движението на самия часовник. Защото демоните разшириха отвора на часовника и като се изсипваха през него се смесваха със сивия пясък, останал в долната половина на часовника. Стана така, че ако в началото аз виждах един Божий часовник, в който спасените бяха зрънца, пътуващи отдолу-нагоре, то сега - в края на видението - това беше дяволски часовник, в който демоните се изсипваха от поднебесните места, от самите началства и власти на нечестието, тъй че целта на тъмния пясък бе да доведе отново всички на земята. Точно в този момент Господ направи видението да се прекрати. А след това ми каза:

“Започваш ли вече да разбираш защо Апостолът Ми Павел предупреди всички ви за игрището на живота? Започваш ли да разбираш и Моите думи в Евангелията, където ви казах, че времето ще се съкрати заради избраните?”

“Да, Господи! Сега разбирам, че трябва да тичам за Спасението. Защото не всички девиси са Твоята Невяста. И не всеки, който се нарича християнин, свидетелства, че Ти живееш в сърцето му. Защото от видението с този часовник аз разбрах, че времето ще се съкрати и в мига, когато и последното бяло зрънце премине през стеснения отвор, всичко ще приключи...”

“Точно така е. И именно затова Аз дойдох да те вдъхновя с тази пророческа книга. Защото чрез нея делото на твоя Господ в сърцата на християните наистина ще се окаже твърде съдбоносно. И посочените от Отца Ми непременно ще се намерят като бели зрънца, които бързат нагоре, докато отстъплението поваля мнозинството долу. Затова сега тръгни след Мене. И нека тръгнат всички, които искат да бъдат със сърца, имащи Небесните печати на Божието Спасение...”

След последните Си думи моят Господ направи видението с часовника да се прекрати и само след миг, издигнат от Силата на Святия Дух, аз се намерих с Него в онези небесни места, където белите зрънца оставаха завинаги като светли звезди на Сион.

Моля Господ да отвори очите на сърцето ти с тази книга!

За да уловиш часът на Небесното преселение!

За да бъдеш готов за мига! Амин и Амин!

1. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНАТА ВОЙСКА

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Ако има нещо, за което бих положил живота си, то е да бъдеш зареден с онази вяра в Христос, която е готова да коленичи в нозете Му и да бъде като Мария. Да попива жадно думите на Господа. Да стои с отворени очи за виденията, които Той ни дава. Да оставиш всичко друго, което дърпа към суетата и желанията на плътта, за да наситиш духа си със скъпоценната Светлина на Сион.

Нека сега ти разкрия непосредствените впечатления, които имах, когато Господ ме издигна при Себе Си, за да ми говори в голяма пълнота за печатите на Небесното Царство. Първото, което виждаха очите ми, бе един Небесен път, който слизаше към земята. Не знаех дали бих намерил убедителни думи, с които да ти опиша възхищението си от гледката, но ако можеш да си представиш мига, когато слънчевите лъчи се показват иззад някой облак и докосват земята. Тогава ти виждаш именно нещо като път. Така аз виждах този Небесен път, на който стояха строени десетки хиляди войни, качени върху бели коне. Всички те носеха светли дрехи и бяха екипирани като за бой. А всред тях се появи Господ Исус. Неговата Слава бе такава, че от очите Му излизаха Небесни лъчи и те докосваха сърцата на всичките Му войни. И там, в самото видение, Господ протегна ръката Си към мен, а аз усетих как Самият Той ме привлича при Себе Си. Само след миг аз наистина бях при Него защото вълните на Святият Дух твърде бързо ме тласнаха към Царя на Сион. Тогава Господ ми каза:

“Виж Моята Небесна войска! Виж тези, които са оръжията на негодуванието Ми. Защото с тях Господ иде да поразии цялата земя и всичките земни царе, които блудстваха и се опиха от виното на Вавилон...”

Погледнах Христовите войници и бях поразен до дъното на сърцето си. Защото всеки от тях съчетаваше в себе си не просто Божията Власт и Сила, но Божията помитаща мощ. Те имаха мечове, в чиито краища блестеше Божий огън. Аз бях сигурен, че ако тези мечове се развъртят, непременно ще сразят противниците на Небето. Но и това не беше всичко. Защото

докато гледах с почуда и благоговение Христовите войници, Сам Господ ме докосна с ръката Си и ми каза:

“Не се възхищавай на мечовете, защото има нещо по-достойно за възхищение от тях. И именно за това те доведох тука, за да го видиш...”

След думите Си Исус хвана ръката ми и ме приближи към един от войниците Си. А после, като посочи с ръка служителя Си, ми каза:

“Виж Небесните печати върху Моя воин. Защото всички вие сте длъжни да ги притежавате...”

Погледнах към осанката на Христовия воин и видях Небесните печати. Те бяха като нарисувани от Светлина, която не може да се изтрие. Първият печат беше върху челото на служителя. Вторият печат беше върху ръката му, а третият - върху самото му сърце. Гледайки това Небесно чудо, аз все още не можех да си обясня какво означават самите печати. Затова Господ ми каза:

“Забележи първо печата на челото. Това е Печатът на Званието. С такъв печат ти ставаш, като един от Моите Звани. А сега забележи вторият печат върху ръката на Моя воин. Това е Печатът на Избора. С такъв печат ставаш, като един от Моите Избрани. Виж най-сетне и най-великият печат. Това е Печатът на Верността. С такъв печат ти ставаш, като един от Моите Верни.

А сега знай, че цялата Ми многобройна войска е от войни, които притежават и трите печата. Няма нито един измежду Моите, на който да му липсва Небесното подпечатване. Тази е Моята войска, записана в Откровението, което дадох на Апостол Йоан. Затова виж как ще продължи видението и запиши на книга нещата, които ще ти покажа...”

След последните Си думи Господ Исус даде знак на цялата Си войска. И в самото величествено видение Небесната войска тръгна към земята по онзи Светъл път, който забелязах. Нейното движение предизвика тътен, който отекна до земята, а Святият Дух насочи погледа ми към земните места. Аз видях пълчища от черни войски, които, подобни на мравуняци, стояха на издигнат хълм. Те пронизваха въздуха на земята с неспирните си

викове "Алелуя" и едновременно с това размахваха копията и щитовете си. Сред земните пълчища имаше един, чиято осанка бе по мощна от другите. Той беше този, който ги обединяваше. Той имаше огромна черна пелерина, а под нея - крила, които се размахваха встрани, докато той ръкомахаше с ръцете си. Без всякакво усилие аз вече знаех в сърцето си, че това беше звярът, човекът-Антихрист, а черните пълчища около него бяха неговите войски.

И ето, че когато Небето се отвори и войската на моя Господ тръгна към издигнатия хълм, стана така, че черните пълчища настръхнаха и мигом всички в тях издигнаха щитовете си, а мечовете им заблестяха от Светлината, която падаше над тях. Само след миг войската на Господ беше над самия хълм. Тогава започна битката. Меч се кръстоса с меч и щит се удари в щит. Няма защо да ти казвам, че самата битка беше предизвестена трагедия за черните пълчища на звяра. Защото от острите мечове на Христовите войни излизаше огнен пламък, който пояде щитовете и мечовете на антихристите, тъй че те буквално ръждясваха в един миг, а при повторен удар от Небесните мечове дяволските оръжия се стриваха на прах. Така, всред самата битка, която впрочем приключваше, към воюващите долетя Глас от Небесата. Той беше така мощен и категоричен, че хълмът потрепери от вибрациите му и земните скали се разпукваха и падаха надолу. Ето думите, които Небесният Глас изговори. Защото това бе Гласът на Небесния Отец и Сам Бог Йеова казваше:

"Вие воювахте против Моя Агнец, но Той ви победи, защото е Господ на господарите и Цар на царете. Също и онези, които бяха с Него, ви поразиха на хълма на поражението. Защото са Звани, Избрани и Верни. И ето, Аз ще оставя трупите ви по лицето на земята и всичките небесни птици ще се наситят от месата ви..."

След думите на Отца стана знамение. Защото челата на Христовите войни заблестяха така, сякаш, че всяко чело беше като едно малко слънце. Същото стана и с ръцете им и със сърцата им. Трите светлини от войните на Христос буквално изпепеляваха Божиите противници, тъй че те падаха поразени на земята, а телата им се търкаляха надолу от хълма...

Никога преди това видение Господ не беше ми давал да видя колко категорично ще е поражението при Армагедон и ето, че сега сърцето ми ставаше свидетел на грандиозната картина. Тази картина ме убеждаваше, че дяволът никога не беше преживявал нещо по-смъртоносно от досега с трите Небесни печата. Защото Светлината Божия, която извираше от печатите, беше за него по-убийствена от което и да било друго оръжие. Миг след това видението се прекрати, а Господ се приближи към мен, като ми каза:

“Отец Ми те е възлюбил с връзки на Вечна Любов. И тази е Любовта, с която те е посочил, за да покаже Милост и възвръщане за мнозина. Блажени човеците, които се влюбят в печатите на Небесното Царство. Защото както е Бог в Три Лица, така Спасението е в три печата. Онзи, който бъде възлюбен от Отца Ми и посочен от ръката Му, непременно ще придобие печатите на Званието, Избора и Верността, за да се намери сред Званите, Избраните и Верните.

Аз говоря и който има ухо да Ме чуе, нека Ме чуе! Който има вярно сърце, нека слуша що говори Духът към църквите! Днес Отец Ми събира Небесната Си войска, за да изпълни древното Си Слово против Вавилон, казано чрез пророка Му Исая:

“Аз заповядах на посветените Си, повиках още и силните Си, за да извършат волята на гнева Ми, да! Ония, които се радват на Моето величие. Гласът върху планините на множество приличаше, на голям народ! Шумен глас от царството на събраните народи! Господ на Силите преглежда войнството Си за бой. Те идат от далечна страна, от небесните краища, дори Господ и оръжията на негодуванието Му, за да погуби цялата земя. Лелекайте, защото денят Господен наближи, ще дойде като погубел от Всемогъщия. Затова всичките ръце ще отслабват, и сърцето на всеки човек ще се стопи. Те ще се смутят; болки и скърби ще ги обземат; ще бъдат в болки както жена, която ражда; удивлявани ще гледат един на друг, лицата им лица на пламък. Ето, денят Господен иде, лют, с негодувание и с пламенен гняв, за да запусти земята, и да изтреби

от нея грешните ѝ. Защото небесните звезди и съзвездия не ще дадат светенето си; слънцето ще потъмнее при изгряването си, и луната не ще сияе със светлината си. Ще накажа света за злината им, и нечестивите за беззаконието им; ще направя да престане големееенето на гордите, и ще смиря високоумието на страшните. Ще направя човек да е по-скъп от златото, да, хората да са по-скъпи от офирското злато..."²

Защото непременно ще има човеци, по-скъпи от златото и по-желателни от всичко за Сърцето на Моя Бог. И това са Неговите посветени, Неговите силни, Неговите осветени. Тези, които се радват на Величието Му, понеже са Звани, Избрани и Верни! Именно техните пламенни лица никой земен не ще може да изтърпи! Именно тяхната пламенна вяра никой земен не ще може да схване!

Аз говоря и който има ухо, нека Ме чуе! Защото сега ще посветя слугата Си в тайните на Небесните печати. Блажени тогава човеците, които смирят сърцата и душите си и Ми позволят да ги подпечатам с Небесното благоволение. Защото днес е все още час, в който спасявам! А утре ще е мигът, в който ще въздам!"

След последните думи на Исус видението с Господната войска и битката при Армагедон се прекрати, а аз усетих в сърцето си такъв наплив на Слово и Дух, щото бях съвършено убеден, че за сърцето ми е настъпил най-прекрасният миг - мигът, когато всичко Негово е станало мое и всичко мое - станало Негово. Дано и ти, скъпи ми братко, намериш същата мярка на Небесно благоволение и Отеческа Любов! Амин и Амин!

² (Исайя 13:3-12)

2. ВИДЕНИЕТО С ПЕЧАТА НА ЗВАНИТЕ

(Или как да се намериш в Името на Исус)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз вярвам, че сърцето ти отдавна е жадувало за именно такова слово. Защото в сърцето има място, което не може да бъде запълнено от нищо друго, освен от Бог и Неговото Свято присъствие. И колкото и грехът и плътта да воюват против този копнеж на сърцето, пак то самото показва, че е останало недоизпълнено и желае именно Божието присъствие. Защото ако един глинен съд би имал чувства, воля и мисли, за да изрази онова, което му е нужно, то той непременно би поискал съприкосновението с пръстите на гърнчаря, който го е създал. Така и сърцата ни искат съприкосновението с Божия Дух. Но после се случва нещо друго. После мнозина се отказват от това съприкосновение, понеже не искат да платят цената, за която са призвани. И така сърцето бива лишавано от най-прекрасната привилегия на Небесното Царство. Привилегията да умрем ние, за да живее Той. Привилегията да умре нашето, за да възкръсне Неговото. Видението, което сега ще разкрия пред теб, напълно ще ти покаже колко голяма е трагедията при едни и привилегията при други. Затова нека започна със самото видение.

Господ докосна с ръка главата ми и пред очите на сърцето ми се появи видение. Аз виждах път, който се виеше край гъсти дървета и в един момент се раздвояваше на два пътя. Единият от пътищата продължаваше нагоре, а другият - надолу. Пред пътя, който продължаваше нагоре, стоеше висока преграда. Самата преграда бе такава, че стената ѝ беше огледална. А по пътя видях да се приближават двама човеци. Единият от тях забеляза как пътят се разделя на две. И затова каза на другия:

“Виждаш ли, че тук пътят се разполовява? Какво да правим сега? И по кой от двата пътя да продължим?”

А другият му отговори:

“Това е изпитание от Бога. Иначе не би могло да бъде. И аз вярвам, че Бог няма да ни остави да бъдем изпитани повече, отколкото е силата ни. Но заедно с това ще ни посочи кой от двата пътя да изберем...”

Тогава първият, който се беше приближил достатъчно много до двата пътя, отново каза:

“Виждам, че единият път е затворен за преминаване, понеже пред него има огледална стена. Докато другият изглежда стабилен и сигурен...”

А вторият отново каза на първия:

“Тази огледална стена не е никак случайна. Тя е поставена от Бога и има много важно значение за нас. Огледай се в нея и виж как те отразява. Може би така ще разбереш защо е поставена...”

Първият, явно послушал думите на втория, се приближи до огледалната стена и се огледа. А после уплашено отскочи назад, като каза:

“Тук нещо не ми харесва. Защото тази огледална стена не отразява вярно. Ела и виж!”

Така вторият пътник също се приближи до огледалната стена, като каза на първия:

“Защо се учудваш, че и аз и ти изглеждаме такива. Може би наистина сме мръсни и с такива грозни лица...”

А първият, като реагира нервно на реакцията на втория, отново каза:

“Недей да ми казваш, че аз изглеждам така. Това не е вярно. Аз съм спасен, освободен и благословен в Името на Исус. Може би това е някакво фалшиво огледало, което иска да разколебае вярата ни и да ни върне назад. Не е ли така? Не сме ли ние спасени и благословени в Името на Исус? И трябва ли лицата ни да изглеждат противни в това огледало? Не е възможно да изглеждат така! Не е никак доктринално...”

Тогава вторият отново попита първия:

“Какво смяташ да правим? Да се върнем назад или да продължим напред?”

А първият отново каза:

“Как ще се връщаме назад? Разбира се, че няма да се връщаме назад, но непременно ще продължим напред. Затова аз ще потегля по пътя, пред който няма огледална стена...”

Слушайки думите на спътника си, вторият отново каза:

“Не избързваш ли, братко мой? Нима мислиш, че този път, който води надолу, е път към Небето? Помисли, че ако ние сме от Невястата на

Христа, то непременно преди Деня на сватбата тази Невяста трябва да огледа лицето си. Защото Бог ни иска без петно и без бръчка. И не е ли това огледало именно Божието Слово? Не каза ли Апостол Яков на всички ни, че ако биваме слушатели, а не изпълнители, то приличаме на човеци, които гледат естественото си лице в огледалото?”

Тогава първият още по-раздразнено каза:

“Това ли намери да ми показваш като довод? Ти май се опитваш да ме съдиш, а? Отново ти казвам, че това не е нашият път. А колкото до другият, който слиза леко надолу, то кажи ми - малко ли време вървахме нагоре? И не е ли сега моментът, когато Господ иска да си починем и точно по тази причина пътят слиза надолу?”

А вторият съвсем тихо каза на първият:

“Ти, ако искаш, продължи по вторият път, но аз ще остана тук. Понеже не искам да продължа по пътя на вярата в Бога, без да зная как Бог гледа на мен...”

Тогава първият отново каза:

“Виждам, че си разколебан. А Бог не благоволи в колебаещите се. Сигурен съм, че след известно време и ти ще тръгнеш по пътя, въпреки, че сега не искаш...”

След тези думи първият пътник тръгна по пътя, водещ надолу, а вторият остана пред огледалото. Колкото и да се гледаше в огледалото, той все така виждаше грозното си лице и това го накара да заплаче. Той падна на нозете си и извика:

“Господи Исусе! Моля Те, яви ми в какво съм грешен. Защо това Твае огледало е препречило пътя ми към Теб и Небесното Царство...”

В отговор на ридаещото сърце Господ се яви пред човека и му каза:

“Пътят към Мен и Небесното Царство е път за духовния човек. А ето, че огледалото на Божието Слово те разкрива като естествен човек.

Помисли тогава - едно огледало само за оглеждане ли служи? Не ви ли написа Апостол Павел в посланията, като каза именно за това огледало:

“А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен...”³

Кажки Ми тогава, виждаш ли сега Господната Слава?”

Човекът повдигна погледа си към Господ Исус, Който блестеше до него в Небесна Светлина и красота. И после Му отговори:

“Господи мой, Ти Си в Славата Си, а аз съм недостоеен да стоя пред Теб!”

А Исус се усмихна на отговора на човека и му каза:

“Побързай да се преобразиш в същата Слава от Господния Дух. Защото всеки от вас е призван за Спасение и Вечен Живот в Името на Исус. Кажки Ми тогава:

Ако Небесният Ми Отец привлече някого в Името на Исус, то не трябва ли Той да види в него основание за Името на Исус?”

“Да, Господи! Бог Отец непременно трябва да има основания, за да привлича някого в Името на Исус...”

“Помисли и Ми кажки кое е първото - образът или името...”

“Разбира се, че образът, Господи. Защото едва след като има образ, той се кръщава и с име...”

“Побързай да родиш Моя Образ в сърцето си. И едва тогава ще имаш духовната сила в Името на Исус. Защото ако под Небето няма друго име, което да спасява, освен Името Исус, то под същото това Небе няма и друг Образ, който да спасява, освен Образът на Исус!”

След думите на моя Господ с ридяещия човек стана нещо чудно. Защото сълзите на неговото покаяние бяха извикали такова усърдие в сърцето му, такова очистване и такава ревност, щото лицето му блестеше, покрито от Небесна Светлина. И той, като се поклони в нозете на Господа, вдигна поглед към Него и Му каза:

“Господи, дай сила на сърцето ми да се отрека от себе си. Защото искам да се намеря не в моето си име, но в Твоето. Защото разбирам, че досега съм гледал на Името Ти само като на Божието благоволение да бъда спасен. А сега разбирам, че Бог иска да види в сърцето ми Твоя Образ, за да му даде и Силата на Твоето Име...”

³ (II Коринтяни 3:18)

След думите на човека Исус протегна ръка и го изправи. А после каза:

“Запомни, че онзи, който търси Моето Лице, той търси и Небесния Печат на Званието. Защото да имаш Небесното Звание ще рече да си намерил Господния Образ и Сам Отец Ми от Небето да подпечата духа ти с Името на Исус...”

Думите на Господ имаха огромно въздействие върху човека. И така, хванал ръката на Спасителя, той отново се погледна в огледалната стена. Но ето, че тогава от огледалото не го гледаше естественото му отражение, но Самият Исус. Тогава стана чудо. Защото Исус от огледалната стена прекрачи вън от нея и се вля в сърцето на човека. А това не остана незабелязано от Небесния Отец. Защото от Небето към човека се стрелна светъл лъч, който беляза челото му, тъй че от този момент нататък той беше един от Званите на Господ. Миг след това огледалната стена се разтвори и пред пътника към Небесното Царство се откри следващата част от пътя - още по-стеснена и пълна с изпитания. След това видението се прекрати, а Господ ме попита:

“Как мислиш? Не е ли твърде поучително онова, което видя във видението?”

“Да, Господи мой! И освен, че е поучително, то е и твърде съдбоносно. Защото едва сега разбрах колко голяма е измамата на тщеславните общества. Защото те са твърде уверени в Спасението, което им дава Името на Исус, а никога не са се замисляли, че не би имало Име на Исус, ако го няма Образът на Исус. Но ако Образът го има, то тогава е налице и Името!”

“Точно така, момчето Ми. Защото Името е Звание, а Образът - призвание. Но кой би стигнал до Званието, ако няма в сърцето си призиванието? Или нека те попитам още по-ясно:

Би ли получил званието “генерал”, ако нямаш призиванието да се посветиш на армейската служба?”

“Господи, та тогава аз дори и редник не бих станал!”

“Как тогава мнозина бързат да се наричат “християни”, когато не са придобили Христос? Как така бързат да се накичат със Званието, без изобщо да са се посветили на призиванието? Не

разбирате ли, че именно с тая заблуда дяволът ограби най-важната част на Небесното благовестие, а именно:

Да бъдете съобразни на Мен!

Не говори ли това Словото Ми?"

"Господи Исусе! Разбира се, че именно това говори Словото Ти. Защото Апостолът Ти Павел ни разкри всичко това с думите:

"Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любяТ Бога, които са призовани според Неговото намерение. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя, а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави..."⁴

"Виж тогава в думите, които Ми цитираш, кое е първото. Образът Ми или Името Ми?"

"Разбира се, че е Образът, Господи. Защото според намерението Си Отец определя първо да се намерим в Твоя Образ. И чак накрая - след предопределянето, призоваването и оправдаването, идва и прославянето. А именно Името Ти е онова, което се прославя..."

Слушайки думите ми, Исус се усмихна. А после каза:

"Днес е времето, когато Аз ще строша всички фалшиви доктрини на отстъпилата църква и отново ще положа в сърцата на Моите копнеж по Образа Ми. Защото всички трябва да разберат, че не е възможно да се нарекат "звани", ако първом не са били призвани. И не е възможно да се наричат с Името Ми, ако нямате Образа Ми. Ето затова в пътя на всички ви непременно ще дойде огледалната стена, за да видите естествените си лица и да се отречете от тях. Защото е доволно миналото време, когато сте слагали Свято върху мръсно. Моето Име - върху стария и плътски човек, тлеещ по измамнителните страсти. А колкото до всички, на които им харесва да носят Име без Образ, то такива нека знаят, че има образи без имена, но няма име без образ. И ако някой се нарича с Името Ми, а няма Образа Ми, то тогава такъв напразно е

⁴ (Римляни 8: 28-30)

изговорил Божието Име и е нарушил Святата заповед на Моя Бог и Отец:

“Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му...”⁵

И ако Моите искат още за затвърждаване на убеждението си, то нека помислят Кой е Онзи, Който има правото да дава Името на Исус. Не е ли това Моят Небесен Баща? Не е ли Бащата Този, Който дава Името на Сина Си?”

“Да, Господи! Именно Бащата дава Името на Сина Си...”

“Знай тогава и нека го знаят всички, на които им е скъпо Името Исус, че Бащата не би дал име на Сина Си, ако Синът Му не се е родил в сърцата на човеците...”

“Господи мой! Как тогава да разбирам лудостта и безумието, с което мнозина бързат да се наричат с Името Ти, без да имат Образа Ти?”

Господ ме погледна със съвършено внимание, сякаш че погледът Му изпитваше всичките ми вътрешности. А после ми каза:

“Спомни си от видението, че първият пътник предпочете лекият и удобен път надолу. Той не поиска да е от званите. Той предпочете да е самозванец. И ето това е дяволският фалшификат, от който искам да ви спася и опазя. Защото днес самозванците поставят пред живата Ми Църква най-голямата съблазън от създанието на света и до днес. Съблазънта на Име без Образ. Съблазънта на звание без призвание. Защото самозваните с доволни и ухилени физиономии отиват при първия неукрепнал християнин, потупват го по рамото и му казват:

“Хайде, хайде! Недей да се делиш от нас. Ти си християнин, но и ние сме християни. В каквото вярваш ти, вярваме и ние. Не се конфронтирай с братята и сестрите. Всички летим към Небето...”

Но такъв неукрепнал, като няма знанието, че Образът е преди Името, и призванието преди Званието, бърза да се върне в мерзостта на запустението, вместо да позволи на страданието и

⁵ (Изход 20:7)

твърдостта да извършат съвършено делото си в сърцето му. Спомни си тогава - кое беше последното острие на дявола, което той искаше да забие в Сърцето Ми, при все, че гвоздеите вече бяха проболи ръцете и нозете Ми? Не беше ли това острие свързано именно със Званието, което Аз защитих на земята..."

Въпросът на Исус бе като Светлина от устните Му. Светлина, която ми разкриваше неподозирани тайни от Божието битие. И затова Му казах:

"Господи, главните свещеници и старейшини на Израил не можеха да преглътнат, че Ти Си Цар. Те казаха на Пилат да поправи написаното на дъсчицата, сложена над кръста Ти с думите:

"Самозваният Юдейски цар..."

А Пилат, по Милост Божия, за да не натрупва още зло и грях на сърцето си, каза:

"Каквото писах, писах..."

"Ето така и Аз, момчето Ми, каквото казах, казах. И разумните непременно ще разберат, че днес е мигът да платят цената за Образа, та да придобият и Името. Защото Образ без Име ще спаси, но Име без Образ няма да спаси..."

След последните думи на Господ видението с Печата на Званите се прекрати. И едва тогава разбрах в съвършена пълнота, че Образът на Исус е причината да се намериш в Името на Исус. Защото Името е Звание и единственият начин да платиш цената за това Звание, е да заживееш в Дух и Истина стиховете от посланието на апостола:

"И тъй, аз, затворник за Господа, моля ви да се обхождате достойно на званието, към което бяхте призовани, със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов, и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички..."⁶

Амин и Амин!

⁶ (Ефесяни 4:1-6)

3. ВИДЕНИЕТО С ПЕЧАТА НА ИЗБРАНИТЕ

(Или как да се намериш в Божия Избор)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз зная, че ти непременно си бил разтърсен от предишното видение. И то не по друга причина, а именно защото вече си разбрал колко категоричен и неизменен е Пътят към Званието. Затова сега те моля още повече да смириш сърцето си точно така, както болният се смирява пред лекаря, дошъл да отстрани злокачествения тумор от тялото му.

Да ти казвам, че в Небето ще отидат само Божиите неща, е излишно. Сигурен съм, че ти знаеш това. Но ако сега ти кажа, че в Небето ще се качат само избраните от Бога неща, то ти вероятно би възразил, че си един много добър благовестител, който е донесъл Благата Вест на мнозина човеци и че Бог е зачел усърдието ти на жетвар.

Аз казвам "Амин" на всяко неуморно подвизаване за Христа!

Аз казвам "Амин" за всяка спасена от Бога душа!

Аз казвам "Амин" за всички, които са отворили вратите на сърцата си и Господ е станал Цар и Господар на живота им. Но повече от всичко друго казвам "Амин" на Божият избор и Божието предузнание!

Защо ли? Именно защото в това последно време на този свят има две жетвени кампании. И двете се вършат в Името на Исус. И двете говорят за Спасението на душите. И двете аргументирано доказват, че вършат всичко в съгласие с Христовото учение. Но въпреки това едната кампания никак не понася другата, нито пък другата понася първата.

Какво става? И как да се ориентираш всред гъстата религиозна мъгла, която е ослепила мнозина? Защо църквите имат самочувствие на поканени на сватбата и вече репетират тържествените си речи, а едновременно с това лидерите им отхвърлят и мразят Божиите пророци, изпратени, според Христовата притча, именно към поканените? И защо една шепа пламенни боголюбци продължават по стеснения път на Исус, като нито за миг не забравят, че са призвани да претърпят поругаване и намразване поради Името Му?

Виж сега колко категорични са думите на Исус:

“Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си. Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядвам да се любите един друг. Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил. Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази...”⁷

Убеждаваш ли се, че в съгласие с Божия Избор към избраните от Господ идва омраза от света? Да бягаш ли тогава от омразата на света или да я претърпиш?

Защото ако бягаш от омразата на света, ти всъщност бягаш от Божия Избор, но ако претърпиш същата тази омраза, то ще възвеличиш и прославиш Името на Господ, според както е записал и Апостолът:

“Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас [откъм тях се хули, а откъм вас се прославя]. Никой от вас да не страда като убиец, или крадец, или злодеец, или като такъв, който се бърка в чужди работи. Но, ако страда някой като християнин, да не се срамува, а нека слави Бога с това име...”⁸

Забеляваш ли, че трябва да славиш Бога с **“това име”**? И чудно ли ще ти е тогава, че ако по Божия Избор си получил Името на Исус, то преди Името е дошъл и Образът. (Спомни си предишното видение!) А тогава непременно идва и омразата на света. И ето тук, братко, в отношението към омразата на света, Господ ми разкри съвършено точно върху кои почива Божият Избор. Нека ти покажа всичко това във видението, което имах, защото така ясно ще видиш какъв е Пътят до вторият Небесен печат. Печатът на Божия Избор. А сега и самото видение.

Аз отново виждах път към Небето. И този път отново щеше да се разклони на два пътя. Тук отново вървяха двама човеци, както и в

⁷ (Йоан 15:15-19)

⁸ (I Петрово 4:14-16)

предишното видение. Аз забелязах как срещу лицата им започна да подухва вятър. Първоначално това беше лек ветрец, колкото да развява перчемите и да създава усещане за свежест. Но колкото по-нагоре се изкачваха пътниците, толкова по-настрепен и противен ставаше вятърът. И ето, че погледите и на двамата забелязаха как пътят се раздвоява. А тогава първият каза на втория:

“Вятърът стана много силен и не е никак приятно да вървим нагоре. Може би това разклоняване на пътя ще ни даде някаква алтернатива...”

А другият, като слушаше спътника си, каза:

“Намирам за съвсем нормално да духа такъв вятър. Те не си ли се изкачвал нависоко, за да си убеден, че вятърът си е съвсем навременен...”

Но първият изобщо не го слушаше, защото вече се беше приближил при разклонението на пътя. И там той забеляза, че единият път продължава нагоре, където вятърът духа още по-силно, а другият път - слиза надолу и има заслон. Нещо повече - под самия заслон на другия път стояха мнозина човеци. Те бяха твърде доволни от заслона, понеже не усещаха никакъв вятър. Видял всичките тези щастливи и доволни хора, първият извика към спътника си:

“Хей, побързай да видиш какво чудно място намерих. Тук един от пътищата предлага чудесен заслон от вятъра. Идвай вече, защото отивам при тях...”

Така първият, без изобщо да се колебае, пристъпи към заслона и отиде при самите човеци. Видели, че отива при тях, те радостно започнаха да ръкомахат и да викат “Алелуя”. А след това му казаха:

“Въздай слава на Господа, понеже и към теб дойдоха богатата Му...”

Първият се усмихна, защото думите на човеците му харесваха. Нещо повече - в един миг той се намери облечен като тях. И после им каза:

“Имам един брат, който все още не е наясно с християнските доктрини. Затова ще побързам да ви го доведа...”

Така, след думите си, първият отново се върна на пътя, за да доведе спътника си. И като го видя, извика:

“Братко, никак не сме изгубени. Защото ето тук пътят се разклонява и става на два пътя. Единият продължава нагоре, където вятърът несъмнено

ще те отнесе, а другият предлага заслон, под който бях в общение с много братя и сестри. Те са много умни, братко! Всички до един са мъдри! Всички до един са благословени и богати! Всички до един са издигнати и на почит! Виж само с каква сила е действал Бог в живота им...”

Другият човек погледна към възторжения си спътник. А след това му каза:

“Братко мой! Аз не мога без този вятър. Защото само докато той духа в лицето ми мога да съм сигурен, че вървя по Пътя към Небесното Царство...”

Думите му накараха възторженият човек да присвие устни и да каже:

“Нима искаш да ме убедиш, че всички онези чудесни братя и сестри са на пътя към ада? Това ли искаш да ми кажеш, а? Не разбираш ли, че мисленето ти не е доктринално? И ти нова Библия ли ще пишеш? Ново учение ли ще прогласяваш? Нима си готов да поставиш под съмнение опита и свидетелствата на хиляди благословени служители, които са утвърдили и просветили братята и сестрите под онзи заслон?”

Другият погледна към спътника си. А после тихо каза:

“Аз никога не съм искал да мисля доктринално. И изобщо не желая да мисля. Защото има Един, на Когото се уповавам и зная, че Той мисли вместо мен. И това учение, което следвам, не е ново, но е старото и забравено учение на моя Господ Исус. Затова нека всеки върви по пътя си и да следва призванието и избирането си...”

След тези думи на спътника му, възторженият от заслона махна с ръка, като каза:

“Странен човек си ти. Но не забравяй, че все още си на земята. И не ми се прави на много духовен. Защото не е доктринално да се отцепваш от нас...”

След последните си думи той отново се върна при хората под заслона, като им каза:

“Не можах да го убедя да дойде тук. Явно, че е обладан от бяс, защото наистина не мисли доктринално. Но нека да видим какво ще стане с него...”

Така човеците от заслона станаха като зяпачи и гледаха с интерес какво ще се случи, когато “недоктриналният” тръгне по другия път. И ето, че той наистина тръгна. А тогава някои от заслона казаха:

“Нека се молим и нека постим, за да го върнем от заблудения му път. Защото така е писал Яков...”

След думите си те се наведоха и започнаха молитвите си. А това явно че имаше огромен ефект. Защото, едва направил няколко крачки по другия път, човекът беше блъснат от ураганен вятър, който разкъса дрехите му и отнесе торбата с вещите му. Но човекът отново се изправи и продължи да върви напред. Всичко това накара човеците от заслона да го сочат и смеейки се да говорят:

“Гледай го какъв е глупак. Той направо си е слаб и няма никаква сила. Виждате ли как го събори вятърът...”

А други край тях добавяха:

“С такъв да си нямаш работа, понеже е достоен за презрение...”

Но ето, че там, при самият ураганен вятър, се появи моят Господ Исус. И като застана пред човека, му каза:

“Дръж ръката Ми! Дръж я и не я изпускай, докато не те въведа на Сватбата Си!”

След думите Му човекът издигна лицето си и се усмихна. А след това хвана ръката на Спасителя с такава ревност и категоричност, щото имах чувството, че Господ ще почувства болка от натиска на пръстите. Но Исус не чувстваше болка. Той се усмихваше, защото служителят Му вече беше платил цена за Печата на Божия Избор. И върху ръката, стиснала десницата на Спасителя, се извърши знамение. Защото от Небето се стрелна лъч от Светлина, който я беляза. А Исус се приближи до мен, като ми каза:

“Забеляза ли, че и тук пътят се разклони на два пътя...”

“Да, Господи. Защото Духът на самите видения иска да ми разкрие как дяволът измами мнозинството...”

“Виж тогава, че докато двамата вървяха по пътя, духаше силен и насрещен вятър. Как си обясняваш това?”

“Господи, за мен това е омразата от света, която иде като следствие от Божия Избор върху определени от Него човеци...”

“Какъв беше тогава заслонът, който се предлагаше на другия път?”

“Господи Исусе! Когато някой иска да си спести омразата на света, то такъв просто прави съгласие с духа на света. И князът на света никога повече не го закача, но го отрупва с поощрения и земни привилегии. Ето защо за мен това е измамен заслон, целящ да отклонява от Пътя Ти онези, които бъдат съблазнени...”

“Виж тогава като какви намери съблазнените онзи, който отиде при тях, под самия заслон...”

“Господи, той каза на спътника си, че това са негови братя и сестри, като подчерта за тях с думите:

“Те са много умни, братко! Всички до един са мъдри! Всички до един са благословени и богати! Всички до един са издигнати и на почит! Виж само с каква сила е действал Бог в живота им...”

“Кажи Ми тогава: В мъдри, умни и богати ли благоволи твоят Отец? В силни и почитани ли се изявява Неговия Избор? Понеже в това видение ти видя именно Печата на Божия Избор, а той в никакъв случай не беше за хора под заслона на светския дух...”

Слушах Господ, а отговорът вече се беше родил в сърцето ми. И затова казах:

“Господи мой! Отец не благоволи в мъдри, умни и богати. Понеже всички такива издигат високо себе си в собствените си очи. А Апостол Павел, като ни разкриваше тайните на Божия Избор, заяви:

“Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия които ги има, за да не се похвалят нито една твар пред Бога...”⁹

А колкото до богатите, то Апостол Яков отново ни напомни за Изборът на Отца:

⁹ (I Коринтяни 1:26-29)

“Слушайте любезни ми братя: Не избра ли Бог ония, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тия, които Го любяат?”¹⁰

“Помисли тогава. Може ли Отец Ми да избере нещо и то да не стои? Може ли Всемогъщият Сърцеведец да сбърка в Избора Си и в намерението Си?”

“Не, Исусе! Той никога няма да сбърка. Аз зная, че намерението Му ще устои. Защото Отец всякога ще търси човеци, които във всичко да бъдат зависими от Него. И както глупавият е зависим от Мъдростта, и немощният - от Силата, както долният е зависим от Милостта или презреният - от почитта, така и Изборът на Отец ще пребъде. Понеже всички, които Той е посочил, всякога ще се нуждаят от Неговата Милост и Благост...”

Исус се усмихна. А после каза:

“Сега разбираш ли, че именно с Печата на Избраните Отец свидетелства за Себе Си. Защото към едни Той закоравява, а към други показва милост, за да се сбъдне и писаното:

“Защото мнозина са поканени, а малцина избрани...”¹¹

Излез тогава сред една голяма тълпа от хора и извикай силно, та всички да те чуят. Излез и извикай към човеците:

“Кой от вас иска да е глупав, долен и презрян в очите на света? Кой от вас иска да е сиромас в светските неща?”

А след това очаквай да ти отговорят. Колко от човеците ще искат да са такива в живота си?”

“Господи, не вярвам да излезе ни един...”

“Не, Стефане! Все един-двама ще излязат, понеже тук-там има просветени от Божията Светлина. Но те ще бъдат малцина. Именно малцина. Защото мнозината са призвани, а малчината са избрани. Помисли тогава отново върху Божията Сила. Защото Печатът на Небесния Избор е печат върху ръката. А именно ръцете се нуждаят от сила. Къде се проявява Божията Сила?”

¹⁰ (Яков 2:5)

¹¹ (Матей 22:14)

Благословени Исусе! Ти винаги знаеш как да доведеш сърцето до познаване на Божията Истина! Ето затова казах на моя Господ:

“Исусе! Апостол Павел беше един от тези, които бяха избрани съдове. Сам той ни разкрива част от живота си, като казва:

“Аз бях немощен между вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставах с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила...”¹²

“Спомни си тогава и други негови думи. Защото когато Той Ми се молеше да отнема наложения му трън в плътта, то тогава Сам Аз му казах:

“Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена...”¹³

Но ето, сега твоят Господ ще се обърне към всички, които чуват Гласа Му и ще им каже:

И тъй, с преголяма радост по-добре се похвалете с немощите си, за да почива на вас Моята Сила. И се научете да намирате удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения заради Мене, защото когато сте немощни, тогава и именно тогава сте в прицела на Божия Избор и свидетелствате на всички, че сте от Божиите избрани. И ако някой се е запътил към Мене, като върви по Пътя Ми, то такъв нека вложи в сърцето си и думите на Апостола Ми Петър, за да разберете истинската цена на Божия Избор:

“...ако сте опитали, че Господ е благ; при Когото идвайки като при жив камък, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие, като живи камъни се съграждате в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа...”¹⁴

¹² (I Коринтяни 2:3-5)

¹³ (II Коринтяни 12:9)

¹⁴ (I Петрово 2:3-5)

Помисли тогава кой ли ще е фалшификатът на дявола. Няма ли той да е преиначена и лукава трактовка, търсеща одобрението на хората, а не одобрението на Бога. И ако несъмнено Отец избира Своите Си, то какво става с другите, които се избират от хората?”

“Исусе! Именно такива са високопоставените хора. Именно такива са делегатите на лъскавите конференции. Именно такива са лицемерите и блюдолизците, чиито ръце са пълни с подкупи и сърцата им с гордост. И аз знам, че Отец ще остави такива да бъдат погубени от собственото си превъзнасяне...”

“Не просто, че ще бъдат погубени! Но и самите те ще погубят мнозинството, което бе хипнотизирано от блясъка им. Защото никой от това мнозинство не иска да живее в Словото Ми. Никой от това мнозинство не иска да види какви бяха истинските свидетелства на истинските Ми Избрани. Тези, които писаха за себе си такива думи:

“Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайства за нас? Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда, или нож? (защото, както е писано: “Убивани сме заради Тебе цял ден; считани сме като овце за клане”)...”¹⁵

Кажете Ми тогава:

Кои от днешните са убивани заради Мене цял ден?

Кои са считани като овце за клане?

И не излъга ли дяволът църквите, като им посочи за пример собствените си избрани, които убиват Христос по цели дни и не се считат за овце, но за пастири?

Но ето такава е Небесното проклятие върху всички, които намразиха Евангелието и преминаха в поклонение към човешкото лицемерие, алчност и сребролюбие. Виж сега, момчето Ми последния Печат. Печатът на Верността...”

¹⁵ (Римляни 8: 33-36)

След думите на Господ видението с Печата на Божия Избор се прекрати, а аз се усещах така, сякаш, че духът ми бе плувал в най-дълбокото на Божието Сърце.

Дано и ти достигнеш там, скъпи ми братко! За да се научиш във всичко да уповаваш на Него и за всичко да бъдеш зависим от Него!

Амин и Амин!

4. ВИДЕНИЕТО С ПЕЧАТА НА ВЕРНИТЕ

(Или за изпита в Огъня на Божията Любов)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ето че накрая стигнах до последното видение в тази книга. Видението, свързано с Печата на Верността. Няма да скрия от теб, че през изминалите години аз преживях огромна промяна, както в отношението ми към Бога, така и в отношението към моите братя и сестри. И ако в първите ми написани книги аз се обръщах към невидимата аудитория със сухото "скъпи читателю" или нещо подобно, то в последните две години Господ ме накара да гледам не на братята и сестрите си, а "през" братята и сестрите си. Така открих, че в много случаи пред мене е стояла бариерата на плътта. Моят плътски и непросветен ум се е сблъсквал с познаването на хора по плът. Но Словото не може да се заобиколи. Защото то казва:

"Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христа по плът, пак сега вече така Го не познаваме. За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново..." ¹⁶

Когато престанеш да гледаш на братята и сестрите си по плът, тогава вече не виждаш тях, но гледаш "през" тях. И разбираш, че някъде дълбоко в сърцата им стои Исус. И ти протягаш ръка към Този Исус - за да Го прегърнеш и целунеш. За да Го напоиш и нахраниш. За да Му послужиш с цялата сила на сърцето си. За да Му кажеш, че завинаги си приел образ на слуга и не желаеш нищо друго, освен Него Самия. Ето затова във всички книги, които бих написал по Милост Божия и чрез Божието помазание, аз ще продължа да наричам Този Исус в сърцата като "мой брат" и "верен приятел". Зная, че не всички ще разберат това и мнозина ще го съотнесат до някаква прекалена любвеобилност или фриволност, но това никак не ме засяга. Защото Исус е жив. И чрез посланията на тези книги Словото иде от Живия за Живия.

Нека сега ти кажа, че тук, в това видение, аз усетих и най-силния прилив на Сила и Божия Благодат върху сърцето си. И това беше нормално.

¹⁶ (II Коринтяни 5:16-17)

Защото Печатът на Верността наистина е най-великата и най-прекрасната привилегия за сърцето на християнина.

Аз отново виждах един път, водещ към Небето. И на този път отново имаше двама човека и те вървяха нагоре. И ето, че в един момент единият вдигна ръка и посочи напред, като каза на другия:

“Забелязваш ли, че пътят пред нас се раздвоява?”

“Да, забелязвам това!” - отговори другият и продължи: “Но ние нека стигнем до самия край и там по-добре ще се ориентираме...”

Така двамата продължиха да вървят, докато наистина стигнаха до края на пътя. А в двете разклонения се случиха знамения. Защото и пред едното и пред другото пламна огън, който покриваше цялата широчина на пътя. Това накара пътниците да ахнат от учудване. И първият пътник каза:

“Оттук нататък стана наистина трудно. Защото пътят се раздвои, а и в двете разклонения пламна огън, който ги покрива. Какво да правим? И как да се ориентираме?”

А другият, като го слушаше внимателно, отговори:

“Пътят на нашият Господ и Спасител винаги е бил път към Небето. Път нагоре. Ето защо смятам да продължим по разклонението, продължаващо нагоре. Понеже ясно се вижда, че другото отива надолу...”

“Добре! Да бъде както си решил!” - каза първият и направи крачка към огъня. Но само след миг се върна назад и каза:

“Не става, братко! Това е просто безумие. Човек не може да премине през този огън, без да изгори. А как ще се спася, ако преждевременно изгоря?”

Докато задаваше въпроса си, първият реши сам да си отговори. Затова каза:

“Ще опитам на другия път. Може там огънят да не е толкова силен...”

Така след думите си той отиде към другото разклонение и се приближи към огъня. А след това без всякакво бавене извика към спътника си:

“Ела, ела! Оттук ще можем да преминем. Огънят не е никак силен и няма да ни изгори...”

Така, докато говореше, първият вече беше влязъл в огъня на долното разклонение. А този огън подпали духа на човека, тъй че духът му гореше, но той никак не усещаше това. Напротив - викаше с всичка сила:

“Алелуя! Бог е велик. И Той е, Който ме прави да преминавам през това изпитание...”

Така човекът, който вече беше преминал през огъня, отново извика към спътника си:

“Идваш ли? Защо се бавиш? Не е никак страшно! Няма да умреш, не бой се! Щом аз не умрях, то и ти няма да умреш...”

Думите му накараха спътника му да отстъпи крачка назад. А после да каже:

“Не те разбирам. Не разбирам свидетелството ти от контакта с този огън. Как може да преминеш през огън и да не изгориш? Та нали именно затова огънят е поставен на тези разклонения - за да изгаря онези, които тръгнат по тях? И как ти, който се уплаши от единия огън, така бързо и категорично превъзмогна над другия?”

А преминалият през огъня, като се смееше гръмко, извика:

“Много въпроси задаваш, когато просто трябва да дойдеш. Тук се откриват прекрасни възможности за кариера. Само с този огън можеш да разбереш колко сладко нещо е животът. Недей да се колебаеш, а просто ела. Защото огънят няма да те повреди. Ето, аз съм невредим...”

Слушайки думите му, спътникът му отново каза:

“Предпочитам огъня, който ще ме изгори пред огъня, от който лесно се излиза. Затова няма да послушам думите ти...”

Думите му накараха другият да се озлоби. И той като замаха с ръцете си, просто закрещя:

“Прави каквото искаш и каквото знаеш. Ти не си мой брат в Господа, щом предпочиташ другия път. Ти си луд и безумен, за да влизаш в другия огън...”

След тези последни думи човекът се изгуби от погледа на спътника си и продължи да слиза надолу по разклонението, а духът и сърцето му бяха буквално изпепелени от огъня, който гореше в него, въпреки, че той изобщо не разбра за това. Колкото до спътника му, той се приближи към

горещината на Огъня, който гореше в горното разклонение на пътя. И като падна на коленете си, извика към Господ:

“Господи, помогни ми да вляза в Огъня! Помогни ми да разбера Небесното Ти знамение!”

В отговор на молитвата му Господ се появи до него. И като го погледна в очите, го попита:

“Готов ли си да умреш за себе си и да живееш за Господ? Готов ли си да оставиш Господ да вярва вместо теб? И искаш ли именно с такава готовност да влезеш в Огъня?”

А човекът, като погледна на Спасителя, каза:

“Исусе! Аз не зная дали съм готов, но искам от цялото си сърце да премина през този Огън. Защото зная, че никой, който преминава през Божия Огън, не остава същият. Затова Те моля Ти да бъдеш надежда на сърцето ми. Ти бъди сила на нозете ми. Ти бъди дълготърпението на душата ми. Защото отделен от Тебе аз няма да сторя нищо...”

Исус се усмихна. И като хвана с ръцете Си служителя Си влезе с него в Огъня. А пламенните езици просто се обвиха около тялото на човека, тъй че го горяха с всичката си сила. А той, като падна в нозете на Господ, обви ги с ръцете си. И като плачеше, извика със силен глас:

“Исусе! Ако аз съм жив, Ти ще Си мъртъв за мен. Но ако аз съм мъртъв, Ти ще Си жив. Затова Те моля:

Вярвай вместо мен! Обичай вместо мен! Докосвай вместо мен! Направи така, че Огънят Ти да остане завинаги в сърцето ми...”

Миг след това видях как от огъня излязоха Господ и Неговият служител. И чудното за очите ми беше това, че Господният Огън просто беше изгорил плътския човек, а след излизането с Исус аз виждах дух, а не плът. А Господ се обърна към служителя Си и му каза:

“Ти направи Вечния Си Избор и влезе в Огъня на Отца Ми. В този Огън твоята вяра изгоря, за да остане Моята. Оттук нататък Отец Ми гледа на теб не като на вярващ, но като на верен. Защото всяка вяра, която премине през Огъня на Отца Ми, се превръща във Вярност. А Вярност ще рече да придадеш на любовта си вяра и на вярата си любов. В любов към Мен ти повярва, че можеш да

преминеш през огненото кръщение и така придаде на любовта си вяра! С вяра в Мен ти последва примера Ми, за да влезеш в Огъня на Отца Ми и така придаде на вярата си любов! Затова виж как любящият ти Баща ще благослови усърдието ти...”

След думите на моя Господ стана така, щото Небесен лъч от Светлина, по-блестящ и силен от предишните два, докосна сърцето на Господния служител и постави върху него блестящия печат. И Господ се обърна към мен, като ми каза:

“Запомни завинаги това видение. Защото тук ти видя двата огъня, които не казват “Стига”. Огънят на дявола и Огънят на Отца Ми. Огънят на дявола е този, който прави плътските още по-плътски, понеже прегаря съвестта им и убива духовното. Огънят на Отца Ми е този, който извисява духовните, понеже прегаря плътския човек, тлеещ по измамнителни страсти, за да извиси духовните в познаване и покоряване на Истината.

Аз свидетелствам на всички ви, че непременно ще дойде ден, когато печат ще се събере с печат. Онези, които са Звани, Избрани и Верни, непременно ще познаят, че Аз съм бил вяра, надежда и любов на сърцата им. Онези, които са Звани, Избрани и Верни, непременно ще разберат, че Святата Троица е направила Своето обиталище вътре в тях. И ако Господ Исус е бил за сърцата ви Печат на Званието, понеже ви е дарил с Името Си, то Отец Ми непременно е бил Печат на Избора, понеже ви е избрал преди създанието на света, за да Му бъдете осиновени и приготвени за Свято свещенство. А Святият Дух непременно е свидетелствал за Себе Си с Печата на Верността, за да се сбъдне реченото от пророк Йоан Кръстител, че Аз непременно съм кръстил Моите със Святия Дух и с Огън.

Ето, ида скоро! Блажени Званите, Избраните и Верните!

Горко на самозванците и високопоставените! Горко на скверните и извратените! Горко на онова покварено поколение, което е чисто само в собствените си очи, ако и никога да не е било измивано от нечистотата си! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”